

Naturalisatie van Bartoszek, Stefan Franciszek
en 19 anderen

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Onder verwijzing voor het overige naar de ingewonnen ambtsberichten ¹⁾ ten aanzien van de verzoeken om naturalisatie van Stefan Franciszek Bartoszek en 19 anderen, moge de ondergetekende het volgende aantekenen.

De Poolse verzoeker Stefan Franciszek Bartoszek, genoemd in artikel 1, onder 1, werd in 1894 te Lodz (Polen) geboren. Gedurende de oorlogsjaren werd hij gedwongen in Duitsland te werk gesteld. Na de bevrijding weigerde verzoeker naar zijn geboorteland terug te keren; hij werd ondergebracht in een D.P.-kamp. Zijn enige dochter huwde in mei 1945 met een Nederlander en kwam daarna met haar echtgenoot naar ons land. In 1952 kregen ook adressant en zijn echtgenote toestemming zich in ons land te vestigen. Zij kunnen als ingeburgerd worden beschouwd. Verzoeker geniet een uitkering ingevolge de Algemene Ouderdomswet.

De oud-Nederlander Christian Johann van den Berg, genoemd in artikel 1, onder 2, werd in 1926 te Tegal (Indonesië) geboren. Van 1945 tot 1950 diende hij deels als vrijwilliger, deels als dienstplichtige bij het K.N.I.L. Na de soevereiniteitsoverdracht opteerde verzoeker voor de Indonesische nationaliteit. Teleurgesteld in zijn verwachtingen kwam hij in augustus 1953 naar ons land. Adressant zou gaarne in zijn oorspronkelijke nationaliteit worden hersteld. Als kantoorbediende voorziet hij in zijn onderhoud.

De staatloze verzoeker Hans Heinrich Glücksmann, genoemd in artikel 1, onder 3, werd in 1898 te Breslau (Duitsland) geboren. In juni 1939 werd hij als Joods vluchteling met zijn vrouw in ons land toegelaten. Gedurende de eerste jaren van de bezetting verbleef hij in het kamp Westerbork; hij werd in vrijheid gesteld wegens zijn huwelijk met een niet-Joodse vrouw. Verzoeker voelt zich hier thuis. Hij en zijn echtgenote ontvangen ieder een rente-uitkering uit Duitsland.

In artikel 1, onder 4, wordt voorgedragen de staatloze verzoekster Helena Margeret Harris. Deze werd in 1935 te Leiden geboren en heeft tot voor kort steeds in ons land gewoond. Verzoekster voelt zich Nederlandse. Haar naturalisatieaanvraag dateert van 2 juni 1959 en is gedaetekend te 's-Gravenhage. In augustus 1959 werd zij door de Nederlandse Emigratiedienst uitgezonden naar Canada, waar zij als secretaresse is te werk gesteld op het kantoor van de Nederlandse emigratie attaché te Ottawa. Zij kan op voldoende wijze in haar onderhoud voorzien.

Helena Potatschinska, de Russische verzoekster genoemd in artikel 1, onder 5, werd in 1929 te Smolensk (Sovjet-Unie) geboren. In 1941 werd zij door de Duitsers gevangengenomen; zij werd te werk gesteld in militaire hospitalen. Verzoekster werd in 1945 in ons land toegelaten en heeft hier sindsdien onafgebroken gewoond. Zij heeft zich aangepast aan de Nederlandse leefwijze. Als verpleegster voorziet zij in haar onderhoud.

De Duitse verzoeker Heinz Hubert Schwarz, genoemd in artikel 1, onder 6, werd in 1938 te Voerendaal geboren en heeft daar steeds gewoond. Hij is in geest en leven Nederlander. Zijn moeder is Nederlandse van origine. Als mijnwerker verdient verzoeker het brood.

¹⁾ Zijn met de overige bij deze memorie van toelichting overgelegde stukken nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

De Franse verzoekster Anna Thérèse Marie Sez nec, genoemd in artikel 1, onder 7, werd in 1931 te Plomodiern (Frankrijk) geboren en is sedert 1953 in Nederland woonachtig. Adressante is als kloosterzuster werkzaam bij het onderwijs.

In artikel 1, onder 8, wordt voorgedragen, de oud-Nederlander Henri Pieter van de Vliet, geboren in 1925 te Bussum. In september 1946 werd hij als dienstplichtig militair uitgezonden naar het voormalige Nederlands-Indië. Nadat hem op 17 november 1949 in Indonesië zgn. klein zakenverlof werd verleend, opteerde hij op 1 juni 1950 voor de Indonesische nationaliteit waardoor hij geacht moet worden zijn Nederlanderschap te hebben verloren. Verzoeker, die inmiddels een werkkring had gevonden, werd in juni 1957 door zijn werkgever voor het volgen van een cursus naar Duitsland uitgezonden. De ontwikkeling in Indonesië deed hem besluiten niet terug te keren. Hij is er in geslaagd in Duitsland werk te vinden en zou thans gaarne in het Nederlanderschap worden hersteld. Als elektro-technicus voorziet verzoeker in het onderhoud van zich en zijn gezin.

De Zuidslavische verzoekers Janez Zavrsan en zijn zoon Johann Zavrsan worden voorgedragen in artikel 1, onder 9 en 10. Zij zijn respectievelijk in 1899 te Srednja (Zuidslavië) en in 1927 te Gladbeck (Duitsland) geboren. Het gezin vestigde zich in 1930 in Nederland. Op uitnodiging van een familielid vertrokken zij in september 1947 naar Zuidslavië; de omstandigheden aldaar deden hen echter besluiten reeds in mei 1949 naar Oostenrijk te vluchten. In november 1949 keerden zij naar ons land terug, waar zij sindsdien onafgebroken hebben gewoond. Beide verzoekers worden door hun omgeving volledig aanvaard. Janez Zavrsan is werkzaam als los arbeider; zijn zoon Johann voorziet als mijnwerker in zijn onderhoud. Adressanten hebben er mede ingestemd dat de spelling van hun geslachtsnaam wordt gewijzigd in: Zarsan.

De staatloze verzoeker Max Zimet, genoemd in artikel 1, onder 11, werd in 1909 te Berlijn (Duitsland) geboren en woont sedert 1932 in ons land. Hij is genoegzaam geassimileerd. Verzoekers oudste zoon is als vrijwilliger op voet van gewoon dienstplichtige in Nederlandse militaire dienst. Als loonconfectionair heeft adressant voldoende inkomsten voor zich en de zijnen.

De in artikel 2 voorgedragenen worden voor kosteloze naturalisatie in aanmerking gebracht; de verzoekers genoemd onder 1, 2, 3 en 4 omdat zij ten gevolge van de gewijzigde staatkundige verhoudingen in Indonesië de Nederlandse nationaliteit buiten hun wil hebben verloren; de overige om hierna te noemen redenen.

Leonard Willem van Gent, de verzoeker genoemd in artikel 2, onder 1, werd in 1907 te Djokjakarta (Indonesië) geboren. In 1926 werden de bepalingen voor Europeanen op hem van toepassing verklaard; in 1928 vervulde hij zijn dienstplicht bij het K.N.I.L. Verzoeker vestigde zich in augustus 1954 in Nederlands-Nieuw-Guinea. Hij is gehuwd met een van oorsprong Nederlandse vrouw. Als bedrijfsleider van een automobielwerkplaats heeft hij genoegzame inkomsten voor zich en zijn gezin. Verzoekers beide meerderjarige zoons worden voorgedragen in artikel 2, onder 2 en 3. De oudste, Gustaaf

Leonard werd in 1931 te Koedoes (Indonesië) geboren en verblijft sedert 1950 in Nederlands-Nieuw-Guinea. Ook hij is gehuwd met een van origine Nederlandse vrouw. Als automonteur voorziet hij in het onderhoud van zich en zijn echtgenote. De andere zoon, Harry werd in 1935 te Djokjakarta (Indonesië) geboren en kwam tegelijk met zijn vader in Nieuw-Guinea aan. Hij is werkzaam als monteur bij de P.T.T.

De verzoeker Daniel Johannes Hendrik, genoemd in artikel 2, onder 4, werd in 1926 te Tasikmalaja (Indonesië) geboren. Zijn grootvader werd in 1894 gelijkgesteld met Europeanen. In mei 1957 kwam verzoeker op een Nederlands paspoort naar ons land. Uit een in oktober van laatstgenoemd jaar ingesteld onderzoek naar de nationaliteit bleek dat hij ten onrechte als Nederlander was aangemerkt, waarop adressant terstond een verzoek om naturalisatie indiende. Hij is werkzaam als stationsassistent. De ondergetekende acht termen aanwezig om deze verzoeker met afwijking van de wettelijke verblijfstermijn voor naturalisatie in aanmerking te doen brengen.

Wladyslaw Rychtarski, de verzoeker genoemd in artikel 2, onder 5, werd in 1915 te Kolbuszowa Górna (Polen) geboren en is van Poolse herkomst. Na de bezetting van zijn geboorteland geraakte hij in Duitse krijgsgevangenschap. In oktober 1944 wist hij te ontvluchten en in december van dat jaar sloot hij zich aan bij de Poolse strijdkrachten onder geallieerd commando. Na zijn demobilisatie in mei 1947 kwam verzoeker naar ons land. Mede door zijn huwelijk met een Nederlandse vrouw kan hij als ingeburgerd worden beschouwd. Als lasser verdient hij het brood voor zich en zijn gezin. Verzoeker wordt voor kosteloze naturalisatie voorgedragen op grond van de door hem vervulde militaire dienst.

De Belgische verzoeker Cornelis Johannes Sneyers, genoemd in artikel 2, onder 6, is hier te lande geboren en getogen. Hij is meerderjarig geworden voor de totstandkoming van de naturalisatie van zijn vader (wet van 5 november 1959, *Stb.* 399). Op grond hiervan moet het billijk worden geacht hem kosteloos naturalisatie te verlenen. Als melkrijder voorziet verzoeker in zijn onderhoud.

De verzoeker Abraham Trip, genoemd in artikel 2, onder 7, werd in 1904 te Vlagtwedde geboren en is Nederlander van origine. Hij verloor zijn nationaliteit doordat hij in 1931 zon-

der Koninklijk verlot in dienst trad van het Franse Vreemdelingenlegioen. Na zijn ontslag in 1937 vestigde verzoeker zich weer in ons land. Hij is gehuwd met een Nederlandse vrouw; zijn beide kinderen zijn Nederlander door geboorte. Als metaalbewerker voorziet hij in het onderhoud van zich en de zijnen. Overeenkomstig de tot nu toe gevolgde gedragslijn ten aanzien van personen die voor de Tweede Wereldoorlog hun Nederlanderschap verloren ingevolge het bepaalde bij artikel 7, onder 4°, van de wet op het Nederlanderschap en het ingezetenschap, wordt adressant voor kosteloze naturalisatie voorgedragen.

De Britse verzoekster Elisabetha Rosalina White, genoemd in artikel 2, onder 8, werd in 1905 te Rotterdam geboren en heeft daar steeds gewoond. Zij onderscheidt zich niet van een geboren Nederlandse. Als verkoopster heeft zij genoegzame inkomsten. Verzoekster wordt voor kosteloze naturalisatie in aanmerking gebracht omdat zij tot juli 1959 door de administratie ten onrechte als Nederlandse is aangemerkt.

De verzoeker, genoemd in artikel 1, onder 11, heeft vóór het intreden van de meerderjarigheid van zijn in artikel 3 genoemde zoon het verzoek tot naturalisatie ingediend. Het is billijk deze zoon alsnog bij uitdrukkelijke wetsbepaling mede te naturaliseren.

Met uitzondering van de Poolse verzoeker, genoemd in artikel 1, onder 1, de Russische verzoekster, genoemd in artikel 1, onder 5, de Zuidslavische verzoekers, genoemd in artikel 1, onder 9 en 10, en de Britse verzoekster, genoemd in artikel 2, onder 8, geldt ten aanzien van alle voorgedragenen, dat zij, hetzij omdat zij thans geen nationaliteit bezitten, hetzij omdat zij door de voorgestelde naturalisatie hun nationaliteit zullen verliezen, niet een dubbele nationaliteit zullen hebben.

De Britse verzoekster, genoemd in artikel 2, onder 8, moet om de Britse nationaliteit te verliezen, na de totstandkoming van de naturalisatie als Nederlander, een verklaring afleggen, dat zij afstand doet van haar Britse nationaliteit. Zij heeft zich daartoe bereid verklaard.

De Minister van Justitie,

A. C. W. BEERMAN.